

2000 leütés

A mentőnek szombat reggel háromnegyed órába telik, hogy „kiérkezzen” Budapest szívébe. Na jó, nézzük a tappancsot, bár semmi értelme – mormolja a fiatal doktor. Már hajnalban beállt a halál, hol a mama személyije? Nem leljük. Kár. Szép véget ért, elaludt, nem szenvedett, részvétem: mentő el. Ügyelet jó, szintén ifjú orvos, sísapkában, nem veszi le, vizsgál (öt másodperc), szép halál, elaludt, nem szenvedett, részvétem. Kéne a személyi. Megtaláljuk, parányi plastik, eddig a hitelkártya takarta a bukszában. A sísapkás ismer egy szép nevű temetkezési vállalatot, mely kérésre azonnal a helyszínen terem. Véletlenül a prospektusuk is nála van, engedelmiünkkel már hívna is őket. Ezután három teljes óra cammog el, közben sírva-sűrgető telefonok. Uram, négy szállításunk van ma délelőtt – próbál leszerelni a diszpécser. Hárman jönnek: szép halál, elaludt, nem szenvedett, részvétünk. Kérem őket, hajtsák be az ajtót. Tesznek-vesznek a szobában, egyikük megjelenik: volt ékszer a mamán? Nem értem a kérdést, talán a karikagyűrű – rebegem. Visszajön, arcán gépies megrendülés, átadja. Matatnak tovább, hosszú percek telnek el, örülök neki, rettegek az abgangtól. Kikísérjük a koporsót a kocsinhoz. A rendszáma HEJ-jel kezdődik. Van remény.

Másnap rendet rakunk a szobában. Személyi vissza a bukszába. Üresen tátong, se pénz, se hitelkártya. A kulcscsomó is eltűnt. Az ügyelet távoztakor még minden megvolt. Hullarablás. Nem kapok levegőt. Kártyaletiltás (elkéstünk). Zárcsere. Feljelentés. Feljelentés? Azt meg hogy kell? Hívom a temetkezési vállalkozót. Ki van zárva, kérem, régi kollégák, alaposan megfizetem őket. Hangja ál-magabiztos. Minek vitatkoznék?

Mesélek inkább. Boldognak, boldogtalannak, a hullaszállítók vidám vikendjéről. Mindhiába. Még meglepetést sem mímelnek beszélgetőtársaim. Vigasztalásul kórházi lopások rémtörténeteivel traktálnak. Házi orvosunkat sem rázza meg a hír. Ő például zsebébe rejt ékszereit, mikor hosszabb autóútra indul. Szeretném, ha karambol esetén a mentő az újjáélesztésemre koncentrálna, s nem a nyakláncom csatját keresné. Ügyvéd ismerősöm – miközben óv attól, hogy a rablót feljelentéssel provokáljam („János, tudják a címét, mondja, látott már verőembert testközelben?”) – rátromfol a doktornőre. Friss bírósági esetet említ. Külföldi luxusautó csúszik az árokba az autópályán. A mentők és a rendőrök egyszerre érkeznek. Kié legyen a zsákmány? A policáj fegyvert ránt és... Nem figyelek, előnt a nyugalom. Anyu, érted már végre: szép halál...

A többi majd megbeszéljük.

Kovács János Mátyás